

Betreft: Vorbereiding van de vergadering der Commissie Beyen
(Economische Sub-commissie) op 3 Juni 1953.

De te bespreken punten kunnen thans als volgt geïnventariseerd worden. Voor zover noodzakelijk zal op ieder van deze punten een korte toelichting worden gegeven.

- A. Resultaten van de reis van de heren Linthorst Homan en van der Beugel.
- B. De noodzaak economische en politieke integratie als een samenhangend complex te beschouwen.
- C. Het karakter van het ontwerp-statuuat.
- D. Het probleem van de coördinatie der economische politiek.
- E. De geografische omvang van de E.F.G.
- F. De methodiek van de afschaffing der rechten en het gemeenschappelijk recht naar buiten.
- G. De verhouding tot de Overzeese Gebiedsdelen.
- H. Het vraagstuk van de quantitative restricties.
- I. Het verrekeningssysteem.
- J. De voeding van het fonds.
- K. De procedure bij het gebruik van het fonds.
- L. De artikelen zoals vervat in het ontwerp-statuuat.
- M. De Nederlandse artikelen voor de economische paragraaf.

Verschillende ministeries zegden notities omtrent enkele van deze speciale punten toe.

Toelichting.

B. + C. (Samenhang economische en politieke integratie).

Er kan hier verwezen worden naar de aan de leden van de economische sub-commissie toegezonden notitie d.d. 19 Mei. Het zal zaak zijn een arsenaal aan argumenten te hebben om te betogen, dat de economische integratie conditio sine qua non is voor de politieke integratie.

D. (Coördinatie economische politiek).

Het blijkt, dat met name de Belgen en ook de Luxemburgers zeer sterk insisteren om dit punt als zodanig te noemen en er een regeling voor te ontwerpen. Het was te verwachten, dat juist België dit probleem aan de orde zou gaan stellen. Dit punt is vooral daar belangrijk waar troubles fondamentaux in belangrijke mate veroorzaakt zouden worden door verschillen in de nationale politieken (bijv. loonpolitiek). De vraag rijst, hoe deze moeilijkheden in het eerste integratiestadium opgevangen kunnen worden. Als extremen zijn er drie mogelijkheden:

- a) de gemeenschap kan bindende aanbevelingen doen teneinde een harmonisatie van de economische politiek te bewerkstelligen waar dit noodzakelijk mocht zijn. Bedacht moet worden, dat in dit geval in feite een groot deel van de soevereiniteit uit handen zou worden gegeven.

- b) De deelnemende landen blijven geheel vrij in hun binnenlandse economische politiek. Met deze escape kunnen zij dan in feite de integratie geheel doorkruisen. Bovendien moet men hier bedenken, dat er een nauwe samenhang bestaat met de problemen rond de aanwending van het fonds. Zolang bijv. een land door maatregelen van economische politiek troubles fondamentaux in een partner-land bewerkstelligt, heeft het geen zin de fondsen te gebruiken om deze troubles fondamentaux te bestrijden.
- c) De E.P.G. kan door middel van de haar gegeven bevoegdheden (bijv. op het terrein van de quantitative restricties) landen, die ^{zich} aan een vrijwillige coördinatie onttrekken, onder "druk" zetten. Voorbeeld: indien een land door looppolitiek troubles fondamentaux in een partner-land bewerkstelligt, zou de E.P.G. met de haar gegeven mogelijke hefboom der quantitative restricties dit land tot de nodige aanpassingsmaatregelen kunnen dwingen, op straffe dus van het feit, dat dit land niet volledig van de marché commun kan profiteren. Wel moet aangetekend worden, dat hier een technisch probleem ligt (dat altijd zal ontstaan indien men al of niet tijdelijke partiële restricties aanbrengt) wanneer het hier om goederen gaat die tegenover de niet-deelnemende landen geliberaliseerd zijn, aangezien men "doorstroming" van deze goederen zal moeten voorkomen. Indien de Belgen zover zouden willen gaan, dat ook de monetaire coördinatie onder de E.P.G. zou moeten ressorteren, zou het Nederlandse plan - althans indien deze coördinatie effectief wil zijn - tot zijn oorspronkelijke opzet worden teruggebracht (d.w.z. de opzet waarin een vrij ver gaande monetaire integratie werd aangenomen). Dit zou de "haalbaarheid" niet bevorderen.

In ieder geval zou men zich uit moeten spreken tot hoever men zelf wil gaan om af te wachten, hoe de opvattingen hierover bij andere landen zijn.

E. (Geografische omvang).

Het schijnt gewenst in ieder geval vast te houden aan een beperkte opzet in eerste aanleg. Van belang hierbij is echter wel onder welke voorwaarde derde landen zich op het gebied van de tariefgemeenschap of dat van economische deelgebieden kunnen associëren.

F. (Methodiek).

Er zijn hier verschillende mogelijkheden. De gedachten gaan in eerste instantie uit naar een periode van ongeveer twaalf jaar, die als volgt zou kunnen worden onderverdeeld voor wat betreft de omvang van de tarief-liberalisatie.

Na vijf jaar 60% van de posten genoemd in de afdelingen van de Brusselse nomenclatuur.

Na negen jaar 90% van de posten genoemd in de afdeling van de Brusselse nomenclatuur.

Na twaalf jaar 100% van de posten genoemd in de afdelingen van de Brusselse nomenclatuur.

Uiteraard is het noodzakelijk naar analogie van de quantitative liberalisatieprocedure een indeling te maken in grondstoffen, halffabrikaten en eindproducten opdat men niet eenzijdig uitsluitend de grondstoffen kan nemen voor de voorgeschreven procedure.

Voor wat betreft het gemeenschappelijk tarief naar buiten zijn verschillende interpretaties van het G.A.T.T. mogelijk. Men kan uitgaan zowel van de gewogen gemiddelde incidence als van de rekenkundig gemiddelde. Het is de vraag in hoeverre men zich hier vast zou moeten leggen. Het verdient wellicht aanbeveling voorshands nog geen concretisering van de twee methoden te geven.

G. (Verhouding Overzeese Gebiedsdelen).

Behalve in art. 15 lid 2 wordt in het ontwerp-statuuat nergens over de overzeese gebiedsdelen gesproken. Voor wat betreft de economische aspecten is hier bijv. van belang dat Frankrijk in verschillende gevallen preferenties geeft aan zijn O.G. Met name zou hier de vraag gesteld kunnen worden, in hoeverre de deelnemende landen deze preferenties over moeten nemen en hiervoor bepaalde concessies zouden moeten vragen.

H. + I. (Quantitatieve restricties e.d.).

De vraag rijst hier, of men bij de opheffing der quantitative restricties een uitgangspunt van 0 aan moet nemen en of de regels van de gemeenschap gelden voor de regels van de O.E.E.C. Tevens stelt men aan de orde, in hoeverre een verrekeningssysteem voorwaarde is voor de in de gemeenschap bestaande liberalisatie.

J. (Voeding van het fonds).

Hierover is reeds verschillende malen gediscussieerd, doch een definitief standpunt werd nog niet bepaald volgens welke criteria de bijdragen moeten worden vastgesteld en hoe hierover beslist zou moeten worden. Wat dit laatste betreft kan de Gemeenschap een beslissing treffen of door ieder land via multilaterale onderhandelingen afzonderlijk een beslissing worden genomen.

K. (Aanwending van het fonds).

Dit punt is tot nu toe practisch nog geheel open gebleven. Gezien de vele discussies die hieromtrent mogelijk zijn verdient het wellicht aanbeveling de behandeling hiervan naar een later tijdstip te verschuiven.

L. (Artikelen ontwerp-statuuat).

Het ontwerp-statuuat bevat verschillende artikelen met belangrijke economische aspecten. Genoemd moet in dit geval bijv. worden de mogelijkheid die het Parlement heeft om amendementen aan te brengen op belastingvoorstellen van het Executief Orgaan zonder dat de Raad van Ministers hierna de mogelijkheid heeft een beslissing te treffen. Ook de samenstelling van het Executief Orgaan en eventueel van het gehele ambtelijke apparaat is belangrijk.

M. (Artikelen Nederlands economische paragraaf).

Het lijkt voorshands niet mogelijk in de korte termijn die thans nog resteert de Nederlandse voorstellen in exacte waterdichte juridische artikelenvorm te gieten

D.G.v.d.B.E.B.
28 Mei 1953.